

SERMAYE VE ULUSAL ÇIKARLARIMIZ

Aydınlık Dergisi, 21 Ocak 2001

Yıldırım Koç

Son günlerde yaşanan olaylar bir gerçeği tekrar tekrar gündeme getiriyor: Türkiye Cumhuriyeti bütünlüğünü ve bağımsızlığını sürdüreceksin, bunu ancak ulusötesi sermayeye ve ülkemizdeki uzantılarına karşı verilecek kararlı bir mücadeleyle gerçekleştirebilecektir. Ulusal çıkarlarımız sermayenin çıkarlarıyla çatışmaktadır. Ulusal çıkarlarımız işçi sınıfının çıkarlarıyla tam bir uyum içindedir. İşçi sınıfının mücadelesi ulusalcı bir çizgi izlemeli, diğer ulusalcı güçler işçi sınıfının bu tarihi rolünü görmeli ve ona uygun davranmalıdır.

Türkiye’de büyük sermaye, bu ülkeyi Türkiye Cumhuriyeti yapan temel nitelikleri ortadan kaldırarak ülkemizi bölmeye çalışan ulusötesi sermayeye ve Avrupa Birliği’ne teslim olmuş durumdadır.

Avrupa Birliği, bir türlü kabullenemediği Lozan’a karşı Sevri savunurken, Türkiye açısından son derece stratejik bir öneme sahip olan Kıbrıs’ı istiyor. Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Kıbrıs’tan çekilmesi ve Güney Kıbrıs’ın Avrupa Birliği’ne alınması, çokkutuplulaşan dünyada Avrupa Birliği’ne Akdeniz’de büyük bir stratejik katkı anlamına gelecektir. Akdeniz’e Roma İmparatorluğu döneminde olduğu gibi “mare nostrum” (bizim deniz) olarak bakan Avrupa için, Kıbrıs son derece önemlidir. Büyük sermaye ise, Kıbrıs’ın Türkiye’ye büyük yük getirdiği ve Avrupa Birliği ile ilişkilerimizi bozduğu gerekçesiyle, Kıbrıs’ta taviz verilmesinden yanadır.

Avrupa Birliği, Sevri hortlatmaya çalışırken, Ermenileri ve Kürtleri kullanıyor. Gücü yeterse, yarın başka etnisiteleri de kullanmaya çalışacaktır. Avrupa Birliği organlarının bu konudaki kararlarına daha önceleri değinmiştim. Şimdi ulusal parlamentolarından bu doğrultuda kararlar çıkarıyorlar. Fransız Parlamentosunun 18 Ocak günü kabul ettiği karar, “çağdaş uygarlık”ın Avrupa Birliği tarafından temsil edilmediğinin kanıtlarından biridir. Büyük sermaye, Avrupa Birliği’ne yaranabilmek umuduyla, Türkiye’yi etnik kökenler kullanılarak bölmeye yönelik planlara hizmet etmektedir. Güneydoğu Anadolu kaynaklı terör eylemleri sonrasında “ver-kurtul” diyenler, büyük sermayenin temsilcileridir. Gerçekdışı Ermeni iddialarına ilişkin karara büyük sermayenin tepkisi de buna uygundur. Fransız sermayesiyle çıkar bütünlüğü içinde olan yerli büyük sermayenin itidal tavsiyeleri basında izlenebilir.

Yunanistan’la dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi son derece önemlidir. Ancak bu dostluk, Türkiye’nin ulusal çıkarlarına yönelik hukukdışı iddiaların kabulüyle, teslimiyetle olamaz, olmamalıdır. Ülkemizdeki büyük sermaye, bu konuda da Avrupa Birliği’nin çizgisini izlemekte, teslimiyeti savunmaktadır. Heybeliada Papaz Okulu, Rum Patrikhanesine Vatikan benzeri bir statü kazandırılması gibi öneriler konusunda büyük sermayenin önde gelen temsilcilerinin bakışı sıcaktır.

Büyük sermaye, Avrupa Birliği henüz çok fazla gündeme getirmediği için, laiklik konusunda belirli bir çizgiyi sürdürmektedir. Ancak yarın Avrupa Birliği’ndeki dostları, irticacı güçlere bugün elaltından verdikleri desteği daha açık bir biçime dönüştürürlerse, “demokrasi” sözcüğünü daha fazla kullanarak benzer bir tavra da girmekten kaçınmayacaklardır. Suudi destekli yeşil sermaye daha da güçlenebilseydi, bu tavır daha hızla yerleşebilirdi.

Bugün Türkiye’nin en büyük düşmanlarından biri, yağma ve talandır. Her gün basında yer alan yolsuzluk, yağma ve hırsızlık haberlerinde rol alanlar, işçiler değildir; büyük sermayenin bir kesimidir. Büyük sermaye, Türkiye’yi yiyip yutmaktadır. Bu konuda da Türkiye’yi kurtarma mücadelesi büyük sermayeye karşı verilmesi gereken bir mücadeledir.

Ayrıca, büyük sermayenin ve siyasi destekçilerinin hukuk devleti anlayışlarının sınırları, gözaltına alınan işadamlarına kelepçe takılmaması konusundaki duyarlılıklarında da gözükmemektedir.

1919 yılında vatanımız işgal edildi. Bazı vatanhainleri işgalci güçlerle işbirliği yaptılar. Bazı kahramanlar da dünyanın emperyalizme karşı ilk başarılı kurtuluş savaşına önderlik etti, devralınan ümmeti bir ulusa dönüştürecek Türk aydınlanmasını başlattı. 1919 yılında sermayedar sınıf da, işçi sınıfı da yeterince gelişmemişti. Ulusal Kurtuluş Savaşı'mız bu nedenle bir sınıf kavgası biçiminde gelişmedi.

2001 yılında vatanımız yeniden işgal edilmek, bölünmek, parçalanmak, sömürgeleştirilmek isteniyor. Günümüzde gelişmiş bir sermayedar sınıf, gelişmiş bir işçi sınıfı var. Sermayedar sınıfın büyük bir bölümü, ulusal çıkarlarımızı ayaklar altına alan, ulusötesi sermayenin Türkiye'ye yönelik politikalarına hizmet eden bir strateji izliyor. İşçi sınıfının programı ise ulusalcı, kendisini kurtarmaya çalışırken Türkiye'yi kurtarmayı temel alıyor. Bakalım bu ikinci Ulusal Kurtuluş Savaşımız nasıl gelişecek.